

— Остави детето на мира! Ами ако се спъне на прага и си счупи крачето? Хвърли метлата и ще ги пропждишъ! За това много умъ не се иска!

Единъ день презъ зимата бащата рекълъ на дъщеря си:

— Дафинке, тъй и тъй цѣлъ день седишъ до огнището, духай поне огъня! Защо си го оставила да угасне?

Майката шиела на миндера, но не се стърпѣла и викнала на мжжа си:

— И това било баща! Кара едничкото си чедо да духа огъня! Не ти ли минава презъ ума, че нѣкоя искра може да хвъркне и да повреди очитѣ на детето!

Колкото годинитѣ минавали, толкова Дафинка ставала похубава. Станала мома за омжжване. А не знаела, ни да преде, ни да тѣче, ни да дои, ни хлѣбъ да меси, ни гостба да сготви, ни добитъкъ да нахрани. Толкова ленива била, че я мързело сама да се храни. По цѣли дни седѣла и само се прозявала отъ мързелъ. На грѣбъ я изнасяли на двора, на грѣбъ я отнасяли да спи. Прочула се Дафинка, като най-хубава мома, но и като най-мързелива. Никой отъ селскитѣ ергени не се решавалъ да я поиска за жена. Въ селото се омжжили всички грозни и бедни моми, но за Дафинка никой не пратилъ. Майката се загрижила и казала на мжжа си:

— Мжжо, трѣгни изъ селата и подири мжжъ за Дафинка. Гледай да си нѣма нигде никого, че да не шета много. И още едно гледай: покрай кжщата му да тече рѣка, та когато се прибира отъ работа да има кжде да измие краката си.

Бащата впрегналъ колата и трѣгналъ да дири мжжъ за дъщеря си. А майката изнесла Дафинка на двора и я оставила да се пече на слънцето. Въ това време по пжтя миналъ единъ напетъ момъкъ. Погледналъ Дафинка, видѣла му се много хубава и решилъ да я поиска за жена. Отишелъ при майката и ѝ рекълъ:

— Дойдохъ да ми дадешъ дъщеря си за жена!

— Ами имашъ ли майка и баща? — попитала тя.

— Нѣмамъ нигде никого, — отговорилъ момъкъ.

— Рѣка минава ли край кжщата ти?

— Минава, какъ да не минава — покрай вратата ми тече!

— Щомъ е тъй! давамъ ти дъщеря си. Искамъ сватбата да стане още утре. Върви и се приготи.

Момъкътъ гледалъ Дафинка и не свалялъ очи отъ нея. Тя стояла все на едно и сжщо мѣсто и не се обръщала. Той смѣталъ, че отъ срамъ не го поглеждала и много се зарадвалъ, че си намѣрилъ срамежлива невѣста. Помислилъ си: — веднажъ да